

Petits crims

Gilles (Madaula) i Lisa (Conejero) són els protagonistes de 'Petits crims conjugals', una peça dirigida per Xicu Masó que es podrà veure aquest cap de setmana, a Salt. Foto: ROS RIBAS.

Si la nit de divendres éreu al Teatre de Blanes remullant-vos el clatell sota la pluja és que potser estàveu disposats a comprovar si els Petits crims conjugals són tolerables o no. Una vegada més la fórmula modelada que busca l'èxit repetint els esquemes: Ramon Madaula, Laura Conejero i Eric-Emmanuel Schmitt.

Definitivament Eric-Emmanuel Schmitt és un autor que no em diu massa res, a l'estela de Yasmina Reza, però potser sense la mateixa violència agressiva. Schmitt sembla més amable i delicat, però ambdós llestos a la moda francesa, una mescla d'astúcia, sofisticació i banalitat que furga en el trillat món de la parella. Sembla que pintin bodegons per engreixar-se. Com a expert

en l'aparença, a Petits crims conjugals hi abunden els trucs i els girs, més aviat palmaris, amb un fons de realitat contemporània i pinzellades de vernís intel·lectualoide, donant una passada prima de profunditat al discurs de l'evidència.

Així, se'ns mostra un piset amb diversos espais: entrada, estudi biblioteca, salonet amb sofàs i una butaca de lectura; mobles, escriptori, una escala, parquet verd al terra, unes escales que es perden al darrera i quadres. Gilles és un escriptor de novel·les policíiques, té teories per a tot i navega entre sentències metafísiques. Ha sortit de l'hospital després d'haver sofert un accident, pateix amnèsia i no recorda res. Lisa és la seva dona, sí, però... qui és? A partir del retrobament a l'escenari del crim s'obre camí a una intriga: la veritat. Una veritat que sembla més aviat una teràpia de parella, abordant la decadència de l'amor i l'infern de la convivència. Calma! Que potser la teoria de l'avern conjugal quedarà redimida, finalment, per l'amor i el perdó?

Aquest tipus d'obres se sostenen en l'extrem de l'efecte sorpresa; a l'espectador se'l condueix de la mà i se'l deixa de cop, a la deriva, per encalçar-lo més tard. Un efecte que sol funcionar si el ritme i l'engranatge són adequats, però crec que per a això encara falta, cal rodar. La disfunció, al meu parer, és en l'estranyesa del to, excessivament pausat, pesant i fred. No em sorprèn, en canvi, la prudència escènica en la direcció, de factura correcta, sense excessos, sense arriscar res, més aviat complaent. El qüestionable, a la fi, potser sigui aquest romandre en un alineament perillós: entreteniment o avoriment?

Publicat a:

-El Punt Comarques Gironines 01-02-2011 Pàgina 41

Font del document:

http://www.elpunt.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/364211-petits-criminals.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesCultura&utm_source=rss&utm_medium=mesCultura&utm_campaign=rss